

postaviv se na stanovisko, že skutek obžalované jest jen pokusem krádeže, kde ustanovení § 187 tr. z. nemá místa. Než, ať již skutek obžalované jest s přísně právního stanoviska snad ještě pokládati za krádež nedokonanou, jisto jest, že stěžovatelka nalézala se již tak dalece v držení doutníků, že záviselo na její dobré vůli, chce-li doutníky dobrovolně vydati, či chce-li přes to, že byla K. přistižena, pokusiti se prece jen o to, by doutníky ze dvora továrny ven dostala, to tím spíše, ana se K. ani nepřesvědčila, mnoho-li tabáku obviněná v nůši má, nýbrž spokojila se s jejím slibem, že to »něco« tabáku vrátí. Za takového stavu věci nelze však obžalované odepřiti možnost, by se za ostatních podmínek § 187 tr. z. stala účastnou dobrodiní tohoto zákonného ustanovení, pakliže odčinila škodu z účinné lítosti. Neboť zákon prohlašuje k a ž d o u krádež a k a ž d é zpronevření beztrestným, jakmile celá škoda z účinné lítosti pachatelem včas byla odčiněna. To platí tudíž o každém případě, kde dle stavu věci nastala vůbec možnost vyhověti předpisu § 187 tr. z., byť i držení pachatelovo nebylo snad ještě úplně zabezpečeno. Poněvadž soud nalézací se svého právního stanoviska neuznal potřebným, ostatní podmínky § 187 tr. z. v rozsudku zjistiti, bylo zmateční stížnosti z důvodů § 281 č. 9 b) tr. ř. dáti místo již v sezení neveřejném, rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc k opětovnému projednání a rozhodnutí první stolici vrátiti.

Čís. 104.

Předražování. K pojmu spáchání činu ve velkém rozsahu (§ 21 č. 2 b) cís. nařízení z roku 1917). Nákupem ku dalšímu zcizení je každý nákup, jenž neděje se pro vlastní potřebu, nýbrž za účelem obchodním, tudíž i za účelem splnění smlouvy dodávací.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1919, Kr I 166/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Antonína P. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Jičíně ze dne 7. března 1919, jímž uznán byl vinným přečinem dle § 21, č. 1, 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Roku soudnímu vyhrazeno je rozhodnutí o zmateční stížnosti, pokud uplatňuje důvody zmatečnosti dle č. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Se stanoviska prvního z těchto důvodů zmatečnosti bere stížnost v odpor předpoklad rozsudku, že čin obžalovanému za vinu kladený spáchán byl ve velkém rozsahu. Stížnost dovozuje, že nákup 168·20 q zelí ve třech sousedních obcích od maloročníků nespádá pod pojem velkého rozsahu ve smyslu § 21, č. 2 lit. b) cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., že by pojmu tomu vyhovovalo leda skoupení celé úrody zelí v Libáňském okrese ve všech téměř obcích. Císařské nařízení nevymezuje samo nikterak blíže pojmu, o němž je řeč, zejména neurčuje nejnížší hranice, od níž po-

činnosti by nákupy slušelo pokládati za nákupy ve značném rozsahu. Poněvadž však naopak nestanoví ani nejnížší hranice použitelnosti § 21, č. 1 dle množství, váhy, nebo ceny předmětů potřeby, takže každýkoli nákup předmětů potřeby, i v množství nejmenším (jednotlivého vejce jedné hlávky zelí a pod.) za ostatních podmínek § 21 je trestný, dlužno výrazu »velký rozsah« rozuměti prostě dle obecné mluvy u porovnání s množstvím ne-li nejmenším, tož alespoň v drobném obchodě obvyklým. Nalézací soud tu pak zjišťuje, že obžalovaný nakoupil celkem 165 q zelí a že při nákupu 88·2 q přeplatil úředně stanovenou a až dotud obvyklou cenu. Toto zjištěné množství 88·2 q zelí odůvodňuje předpoklad, že se nákup dál ve velkém rozsahu. Přikládati měřítko velkoobchodu zákon svým zněním ani duchem nikterak neospravedlňuje, rovněž nebylo by odůvodněno zněním zákona a jeho účelem, chrániti spotřebitele před všelikými formami lichvy předměty spotřebními, by »velký rozsah« předpokládán byl teprve snad při opakování činnosti snad po živnostensku provozované, nebo při skupování ve velkém, zvláště když by v tom případě přicházel již v úvahu také zákaz § 23, č. 3 cís. nař. Předpokladem, že obžalovaný dopustil se činu ve smyslu č. 1 § 21, jemu za vinu kladeného, ve značném rozsahu, neporušil tedy soud nalézací práva. Svoje vývody k důvodu zmatečnosti dle č. 10 § 281 tr. ř. podřaduje zmateční stížnost neprávem pod tento důvod zmatečnosti předpokládající, že stížnost uznává trestnost činu, pro nějž byl obžalovaný odsouzen, a jen se domáhá jiné jeho subsumce právní, nežli byla dovedena v rozsudku. V pravdě stížnost, pokud vůbec k vývodům jejím lze přihlížeti, pokud totiž neopouští půdu zjištění rozsudkových závazných pro ni i pro soud zrušovací (§ 288, č. 3 tr. ř.), provádí rovněž důvod zmatečnosti dle č. 9 a) § 281 tr. ř. Tvrdí-li tu především, že předpisu § 21 nelze na čin obžalovaného použiti, poněvadž předpis ten předpokládá koupi předmětu potřeby, který kupující chce dále zciziti, kdežto obžalovaný prý nechtěl zelím dále obchodovati a prodati je tomu, kdo za ně dá více, nýbrž kupoval je na určito pro tábor uprchlíků ve Cmuntu, dlužno ji jednak odkázati na slova zákona, jež nevyžadují úmyslu obchodovati zbožím ve smyslu obžalovaným předpokládaném, nýbrž úmysl zciziti je, jednak na vlastní vývody stížnosti, dle nichž cena, dle § 1053 obč. zák. podstatný příznak smlouvy kupní, nebyla se správou tábora v době nákupu zelí pevně ujednána, a konečně k tomu, že slovy § 21 »dále chce zciziti« zřejmě mají býti postiženy všechny nákupy, které se nedějí pro vlastní potřebu, nýbrž za účelem obchodním, tedy i nákupy nutné ke splnění smluv dodávacích. Vylučovati nákupy tohoto druhu z nákupů spadajících pod pojem nákupů provedených v úmyslu zboží dále zciziti, nebylo by přípustno již z důvodů trestní politiky, ano by usnadňovalo obcházení zákazu a přičilo by se také výše již zmíněnému smyslu a účelu zákona.

Čís. 105.

Předražování. S hlediska § 20 čís. 2 b) cís. nařízení z roku 1917 nezáleží na tom, zda zisk připadnouti má pachateli, či osobě třetí. Úmysl, využití mimořádných válečných poměrů není vyloučen tím, že předmět potřeby přenechán živnostníkem živnostníku z pohutky, by druh druhu